maandag, april 15, 1991

Kunstnieuws

De ontframed Van Gogh paradox

Machiel van der Stelt

De ontframed Van Gogh paradox

Een kort verhaal door Machiel van der Stelt

BY NC ND

DANKWOORD

Ik wil mijn familie en vrienden bedanken voor de tips, correcties en ondersteuning die ze gegeven hebben tijdens de creatie van dit kort verhaal.

Alle opbouwende kritiek is welkom via mvdstelt'at'gmail'dot'com
LinkedIn: https://au.linkedin.com/in/mvdstelt
Twitter: https://twitter.com/ChiliusP

INHOUDSOPGAVE

De ontframed Van Gogh paradox

Vandaag, precies vijf jaar geleden op 13 mei 1986, begon Klaas te werken bij het Van Gogh Museum als een schilderijenrestaurateur. Hij was ingehuurd voor zijn exceptionele kwaliteit in het herstellen en onderzoeken van schilderijen, die voortkwam uit zijn grote liefde voor de Van Gogh schilderijen. Zoveel als Klaas gedisciplineerd was in het restaureren van schilderijen zo weinig was hij gedisciplineerd buiten zijn werk. Dit resulteerde in een situatie waarin hij vaak laat was voor afspraken, maar ook te laat op werk kwam. Gedurende de situaties wanneer hij laat voor werk was raasde hij naar het museum op zijn fiets kriskras door het verkeer.
Na de Heide Paulus Potterstraat van reed Klaas de relatief rustige Honthorststraat in, en zag hij altijd Villa Alsberg. Dit prominente gebouw stond aan de overkant van de straat, met een façade die tot in de hemel leek te reiken met grote ramen, die op hem neer leken te kijken. Op dit moment moest hij dan aan het Van Gogh schilderij ‘De kerk van Auvers’ denken, maar al snel zou het verkeersgeluid hem wakker schudden uit zijn droom.

Vandaar zou hij dan verder rijden naar zijn werk en proberen om het verkeer te ontwijken; de bocht snel nemen en dan op het voetpad rijden van de Paulus Potterstraat. Vandaar verder fietsend richting het museum met zijn Van Gogh geschilderde fiets. Verderop zou hij succesvol wandelaars op de stoep ontwijken die naar hem schreeuwden om hun beklag te doen. Halverwege de rit op de stoep verhoogde hij gebruikelijk zijn snelheid door op zijn pedalen te stampen met zijn van Gogh beschilderde schoenen en dan na een kort moment werd het beige gekleurde Van Gogh museum zichtbaar.
Hier startte het meest gevaarlijke gedeelte van zijn rit, omdat hij nog meer versnelde, waarbij de wielen raasden als molenwieken in een grote storm. Hij hoopte dat er geen tram zou komen, en hij zou zonder uit te kijken voor het verkeer de weg oversteken in de Paulus Potterstraat en zich inbeelden dat de tramrails de sporen waren van de schilderij Korenveld met Kraaien, een ander schilderij van Van Gogh. Uiteindelijk bij de museumentree zou hij schreeuwen “Pardon, pardon, laat me erdoor!” en daarbij de museumbezoekers die buiten in de rij aan het wachten waren, net ontwijken. Daarna zou hij van zijn fiets afspringen en direct naar de werknemers ingang gaan.
Hoe onhandig Klaas buiten zijn werk was, des te nauwkeuriger hij was in het museum, als hij aan zijn schilderijen werkte.

Gedurende de normale gang van zaken rapporteerde Klaas aan Timothy, de directeur van het Van Gogh Museum. Timothy had een goed zakelijk inzicht en was altijd bezig om te kijken hoe hij de efficiëntie van het Van Gogh Museum kon vergroten. Timothy vond dat de Van Gogh schilderijen een tweederangs inkomen waren voor het museum. De schilderijen, zo was

hij van mening, waren maar een bijzaak. Hij was meer geïnteresseerd in het maken van winst via de museumwinkel, welke dan ook Timothy's favoriete plek in het museum was.

Vanwege de spectaculaire diefstal met vuurwapens van vorige maand, toen op 14 april een dozijn beroemde schilderijen ter waarde van één miljard gulden werd gestolen en kort daarna erg beschadigd werden teruggebracht, resulteerde dit in een significante toename van bezoekers van het Van Gogh Museum. Toen Timothy dat hoorde maakte hij een klein sprongetje van blijdschap, en knipte met zijn vingers, hij dacht dat dit fantastisch was en dat het mooi was dat de roof zoveel aandacht had gecreëerd bij het publiek. Met zijn ingenuïteit en creativiteit door de museumroof te organiseren, hoopte Timothy dat hij een manier had gevonden om het museum te promoten, die wellicht kon bijdrage aan meer museumwinkel inkomsten door hogere verkoopcijfers van posters.

Donderdag 16 mei 1991 was één van die dagen dat Klaas laat op zijn werk arriveerde en deze keer wachtte Timothy hem op bij de werknemers ingang en confronteerde hem met zijn late komst. Timothy die zich in de schaduw had verborgen naderde Klaas en zei "Zo, zo, Klaas je bent eindelijk aangekomen. Hoe komt het dat je zo laat bent voor werk?" Klaas antwoordde, "Goedemorgen Timothy, ja sorry, je weet, het verkeer houdt je op, zelfs als je op de fiets gaat."
Timothy keek met minachting naar Klaas en zei "Nou misschien moet je dan wel wat eerder van huis vertrekken." Klaas die zijn hoofd krabde maakte een grimas en keek langs Timothy om zo wat tijd te winnen, zodat hij zinnigs kon te zeggen. Klaas reageerde "Vanaf morgen zal ik op tijd zijn, ik beloof het." Klaas realiseerde zich dat dit de laatste waarschuwing was van Timothy. Timothy zei namelijk helemaal niets en keek Klaas recht in de ogen terwijl hij vlak voor het gezicht van Klaas met zijn wijsvinger een afwijzend gebaar maakte.

Met dit gesprek achter zich ging Klaas naar zijn werkplek waarbij hij een grote glimlach op zijn gezicht had, omdat bij de Van Gogh schilderijen zijn, het belangrijkste voor hem was in zijn leven. Geen klacht of reprimande van een baas kon dat verzieken. Altijd bij de Van Gogh schilderijen zijn, dat is waar hij eigenlijk altijd van had gedroomd. En om een topbaan te hebben als schilderijenrestaurateur van Van Gogh schilderijen bij het Van Gogh Museum maakte deel uit van die droom.

Later op de dag, terwijl Klaas over een van de schilderij gebogen was en zijn nauwkeurig restauratiewerk deed, keek hij verbaast op toen Timothy plotseling voor een bezoek kwam.,Timothy kwam normaal weinig in de werkplaats.
Lopend naar Klaas zijn werkplek, vroeg Timothy luchthartig "Waar werk je aan?" Verbaasd antwoordde Klaas "Nou, ik werk aan het schilderij "Korenveld met kraaien" dat erg werd beschadigd tijdens de roof van vorige maand. Wanneer ik daarmee klaar ben ga ik verder met de restauraties van Stilleven met citroenen, peren en druiven en Stilleven met open bijbel,

kandelaar en roman. Deze werken wachten dus nog om gerestaureerd te worden. ”Timothy leek verbaasd bij het werk dat nog gedaan moest worden in de werkplaats bij de restaurateurs, maar vervolgde “Wauw, hoe lang gaat dat duren?” “Nou” legde Klaas uit terwijl hij aan zijn hoofd krabde en naar zijn collega keek die aan de andere kant van het werkvloer werkte, “Wij werken beiden aan de schilderijen, ik denk dat het tenminste één jaar gaat duren.” Peinzend vroeg Timothy aan Klaas “Kunnen we buiten eventjes praten?”

Beiden liepen het gebouw uit en gingen in een beschaduwde gedeelte naast het gebouw staan. Klaas vroeg "Wat is er aan de hand?" Timothy antwoorden "Nou, je kent de financiële situatie van het museum en vanwege de slechte resultaten van de afgelopen jaren moeten we de kosten drukken, vanwege deze reden heeft het bestuur besloten om je te ontslaan." Klaas die al wist van de moeilijke financiële situatie dacht dat hij voorbereid was voor dit soort nieuws, maar dit nieuws sloeg hem uit het veld.
Klaas probeerde zich voor te stellen hoe een leven zonder Van Gogh schilderijen eruit zou zien, dit leverde een treurig beeld op waardoor hij zijn schouders en zijn hoofd liet hangen als een oude man. Uiteindelijk stamelde hij, "Maar hoe zit het dan met de beschadigde schilderijen? Hoe zit het met deze kunstschatten? Die nog gerepareerd moeten worden? Wie zal er naar ze omkijken?" Toen Timothy geen antwoord gaf vroeg Klaas verlegen aan Timothy "Wanneer moet ik vertrekken?"
"Zo snel mogelijk." was het botte antwoord. Klaas probeerde zijn houding snel te hervatten. Hij zei "Ik heb nog heel veel werk te doen aan mijn schilderijen, kan ik wellicht nog aanblijven voor twee extra weken?" Timothy antwoordde "Nee je moet veel sneller weg." Klaas die niet wilde opgeven stelde voor "Kan ik voor nog één week blijven? Tot zijn opluchting stemde Timothy daarmee in." Uitgepraat liepen ze terug naar de werk-ingang van het museum om weer aan de slag te gaan. Toen Klaas net zijn werk had hervat, keek hij op toen Timothy aan zijn Klaas's zijn collega hoorde vragen "Kan ik je buiten even spreken?"

Het was niet makkelijk voor Klaas om de volgende dag wakker te worden na een rusteloze nacht.In de late avond , na een lang cafébezoek , kwam hij in een donker en een stil huis terecht. Klaas woonde alleen, had geen huisdieren, maar in plaats daarvan had hij vele posters op de muur van schilderijen voornamelijk van Van Gogh. Deze posters waren niet de enige van Gogh objecten in zijn huis, voornamelijk of misschien zelfs alles om een heen had iets te maken met Van Gogh., Overal in zijn huis kon je een Van Gogh object met een Van Gogh decoratie vinden. Zijn huis was bijna een Van Gogh Museum.

Als Klaas met zijn ouders praatte was het voornamelijke onderwerp van gesprek Van Gogh; als Van Gogh niet deel uitmaakte van het gesprek dan was de conversatie snel over. In de ochtend van 17 mei keek Klaas uit het raam en zag dat het een typische lenteochtend was, half bewolkte lucht, met wat regen. Hij draaide zich om om zijn regenjas te pakken maar toen

ging de telefoon af, “Ben jij dat schat Klaas?” hoorde hij door de telefoon nadat hij de telefoon had opgepakt, “Ja mam, ik ben het.” antwoordde Klaas.

De ouders van Klaas belden hem regelmatig en hij wist dat zij dat deden om hem te controleren. “Klaas hoe gaat het met je?” vroeg zijn moeder, “Nou ik ben mijn baan kwijt. Net dat ik dacht, dat ik een goede baan had, werd ik door die klootzakken ontslagen.” “Oh nee zei zijn moeder.” terwijl op de achtergrond hij zijn vader “Godverdomme.” hoorde zeggen. Klaas ging verder “Ik heb tot volgende week om zaken aften af te ronden en in te pakken. Geruchten gaan de ronde dat het museum zich meer wil richten op het verkopen van Van Gogh posters. De verwachting is dat de verkoop van posters een goede bron van inkomsten voor het museum zal zijn.
Nu met zijn vader aan de telefoon, moest Klaas behoorlijk recht voor zijn raap een advies aanhoren?. “Je kan beter naar een nieuwe baan zoeken bij één van de andere musea aan het plein.” “Ja, dankjewel papa, ik ben al bezig.” zei Klaas, “Maar ik moet nu snel naar werk gaan want anders komt ik te laat en ik moet wat belangrijk werk afronden. We spreken later weer” voegde Klaas eraan toe in een poging om de conversatie te eindigen. Klaas legde de hoorn op de telefoon en begon zich klaar maken voor zijn werk.
Beneden stond zijn fiets waar hij aan werkte om die een Van Gogh makeover te geven. Maar met het weer van vandaag besloot hij om de tram te nemen, hij kon dan ook een grotere koffer meenemen om zo zijn eigendommen van zijn kantoor veilig naar mee naar huis terug te nemen.

Toen hij op zijn werk aankwam zag hij de gebruikelijke rijen van bezoekers buiten het gebouw. Deze ochtend hielden de bezoekers paraplus vast of droegen regenjassen. Het was een donkere dag, een dag dat je niet zo lang buiten wilde zijn. Maar toen Klaas naar de werknemers ingang keek bleef hij even stilstaan van verbazing. Dat was een grote vrachtwagen daar buiten geparkeerd bij de ingang. Ditt was niet gebruikelijk met regenweer omdat schilderijen door regen beschadigd zouden kunnen worden. “Dit moet dan hele belangrijke vracht zijn.” dacht Klaas.
Hij zag dat er vele dozen uit de vrachtwagen werden gehaald en in het museum werden gedragen. Toen Klaas naar binnen ging om zijn koffer en andere spullen in kantoor te leggen, zag hij dat de beschadigde schilderijen waar hij mee aan het werken was, in dozen waren verpakt. Klaas keek naar zijn collega en vroeg wat is er aan de hand was., Eén van zijn collega's keek naar hem en antwoordde, “Er was een grote hoeveelheid posters besteld. Timothy heeft ons gevraagd om de vrachtwagens te ontladen.” Toen alle dozen uit vrachtwagens waren gehaald, besloot Klaas een korte pauze te nemen en door de tentoonstellingshal te lopen.
Achteromkijkend naar zijn kantoor waar hij mensen gehaast heen en weer zag bewegen, zag hij dat het druk was in de winkel en dat Timothy op en neer aan het rennen was om te

proberen te helpen met het opslaan van de posters, zodat ze gereed zouden zijn om te worden verkocht.
Een ander collega van Klaas kwam naar de winkel gestormd en schreeuwde tegen Timothy, “Ze zijn gestolen, bijna allemaal.” Klaas zijn spieren verstijfden toen hij begreep dat Van Gogh schilderijen in de opbergruimte en uit zijn kantoor weer waren gestolen. Hij rende naar zijn kantoor en zag tot zijn opluchting dat al zijn schilderijen er nog steeds waren, maar hij zag ook dat de dozen die net uitgeladen waren allemaal waren verdwenen.
Timothy kwam aanrennen en schreeuwde toen hij zag dat vele dozen waren verdwenen, “Oh nee, nee! Ik ben net een grote marketingcampagne aan het organiseren op radio en televisie voor de posters en nu zijn ze weg. Nee, nee, nee, snel, snel, controleer buiten!”

Maar het was te laat, er was geen spoor van dieven of dozen. Klaas keek rond en dacht hardop “Die idiote dieven hebben de dozen met de posters gestolen in plaats van de echte schilderijen.” Timothy keek gefrustreerd naar Klaas en zijn collega's en siste van kwaadheid, “Als die dieven nu de echte schilderijen hadden meegenomen, dan zou niet zo'n groot probleem zijn. Maar nu is mijn hele postercampagne geruïneerd.” Na deze woorden werd het opeens heel erg stil rond Timothy en hij liep snel beschaamd weg en hoopte dat Klaas en zijn collega’s zijn opmerking snel zouden vergeten.

Na het weekend toen Klaas op zijn werk aankwam kon hij zijn ogen niet geloven, er was een veel langere rij dan normaal bij het museum. Eigenlijk was het onmogelijk voor Klaas om zijn normale rit door de rij te maken naar de ingang. Hij moest om het gebouw heen via het plein om bij de ingang te komen.
Toen Klaas eindelijk het gebouw in kon gaan, werd hij onmiddellijk gevraagd om te helpen om de schilderijen van de muur te halen, die dan vervangen werden door posters. “Wat is hier aan de hand? Vervangen van schilderij door posters?” vroeg Klaas verafschuwd zichzelf af. Hij ging onmiddellijk naar Timothy om navraag te doen. Timothy verklaarde hem dat er plotseling een grote vraag naar Van Gogh posters was, en dat ze besloten hadden om extra ruimte te creëren door die schilderijen opzij te leggen, en daarbij wees hij met minachting naar de Van Gogh schilderijen.
Terwijl Timothy een kleine vreugdedans maakte, voegde hij eraan toe, “Ik hoop dat volgend jaar, in 1992, er weer een Van Gogh jaar zal zijn. Dat is dan nog een kans om veel geld te verdienen.” Klaas was verrast en vroeg “Niemand van de bezoekers wil de echte Van Gogh schilderijen meer zien?” Terwijl Timothy luchtig met zijn vingers knipte van zijn opgestoken rechterhand, antwoordde hij “De dagen van de echte schilderijen zijn geteld. Ik heb een massagekte gecreëerd. Als er een schaap over de dam is, volgen er meer. Zo werkt dat!” Na deze bekentenis, gooide Klaas zijn handen verontwaardigd omhoog en liep weg.

De daaropvolgende dagen werd de rij voor het museum alsmaar langer. Klaas moest al zijn fietsbehendigheden gebruiken om te voorkomen dat hij tegen mensen knalde die in de rij

wachtten. Af en toe waren er duwtjes en onenigheden tussen de wachtende mensen, terwijl veiligheidsbeambten tussen de mensen moesten komen om massa gevechten te voorkomen. Het was te dom voor woorden hoe mensen zich zo konden gedragen. Het leek alsof alle verstand verdwenen was toen ze eenmaal geobsedeerd waren door de Van Gogh posters.

Later op de dag ging Timothy staan tijdens de bestuursvergadering van het Van Gogh Museum en verklaarde, "Ik heb het equibilerium gevonden tussen het aantal Van Gogh poster kopers en beschikbare Van Gogh posters, om ervoor te zorgen dat de bezoekers geïnteresseerd blijven in het kopen van Van Gogh posters en de prijs van de Van Gogh posters zo hoog mogelijk te houden." De vicevoorzitter van het bestuur reageerde, "We zijn een non-profit organisatie en niet een winstgevend bedrijf." Terwijl de vicepresident rond de tafel keek ging zij verder, "Wie is het daarmee eens?"
Alle bestuursleden deden twijfelachtig hun handen omhoog, terwijl Timothy met vragende ogen naar de vice-voorzitter keek. De vicevoorzitter sloot vervolgens af met, "Om ervoor te zorgen dat we onze non-profit status behouden, moeten we niet de winst van de verkopen van posters aan de belastingdienst doorgeven door ze niet in de balans op te nemen." Timothy keek nu met groot genoegen naar de vicevoorzitter en was er zeker van dat zijn marketingplan goed was ontworpen en zeker zou werken. Timothy had niet alleen de museumbezoekers voor de gek gehouden, hij had ook in de loop van de maanden het hele bestuur geïndoctrineerd.
Na dit gesprek liep Timothy in gedachten naar het raam vanwaar hij de museumwinkel kon zien.Hij bleef daar een tijdje staan terwijl de andere bestuurssleden vragend naar hem keken. Uiteindelijk zei hij "Dat is een uitstekend idee, laten we het onmiddellijk implementeren omdat de winkel tjokvol is met mensen. Kijk, er zijn tienduizenden zo niet meer guldens te verdienen vandaag. Wat zijn mensen toch onnozel om zo veel geld neer te tellen voor posters."

Het besluit van het museumbestuur om de veiling van posters zijn vrije gang te laten gaan, creëerde belachelijke situaties. Een mooi voorbeeld van zo'n situatie vond plaats op Klaas zijn laatste dag bij het museum.
Die dag liep Klaas naar de museumwinkel toen hij een paar honderd mensen zag duwen en sjouwen en terwijl hij naar de winkelbalie liep. Een van de verkopers zei, "Hier is een mooie poster 'De Sterrennacht' er zijn er niet veel over: wie biedt er honderd gulden?" Onmiddellijk zei iemand, "Ik bied tweehonderd gulden." In een snelle vaart ging de prijs van de posters omhoog. Uiteindelijk werd de poster verkocht toen de verkoper bij de balie zei, "Deze poster van 'De Sterrennacht' gaat naar de meneer in de gele regenjas voor duizend gulden." Klaas kon het niet geloven dat de prijs van posters wel vijftig keer zoveel had bereikt dan de normale prijs, en hij had het gevoel dat dit alleen maar begin was.

Later die middag rond drie uur escaleerde de situatie. Klaas hoorde een commotie in de tentoonstellingshal, het bieden was van de winkel naar de tentoonstellingshal verplaatst. Timothy was het centrale punt van de commotie, hij had de veiling van de resterende posters overgenomen, wat een hectische sfeer creëerde, onder meer omdat hij zijn armen wild heen en weer bewoog, en snel om beurten naar de posters en de mensen wees. Het leek hoe meer commotie, des te hoger de prijs van de posters.

Klaas stond aan de zijkant van de tentoonstellingshal en hoorde zeggen, “Vijf duizend gulden, wie biedt er meer? Ja deze mevrouw hier vooraan heeft zojuist zes duizend gulden geboden! Verkocht!” Op dat moment met alleen maar een handjevol van posters over, brak er een gevecht uit, mensen probeerden de laatste posters te pakken te krijgen. Tijdens dit gevecht met veel geschreeuw, kon je zoals verwacht, Timothy duidelijk horen zeggen, “Dames en heren, er zijn nog maar een paar posters over. Blijf alsjeblieft kalm anders kun je de laatste posters niet kopen! Alsjeblieft blijf kalm!”
Er was absolute chaos toen Klaas zich uit de tentoonstellingshal haastte direct naar zijn werkplek. Onderweg zag hij vele schilderijen, hier en daar verspreid als afval. Gisteren had Klaas bij zijn werkplek de schilderijen, die hij aan het repareren was, voorzichtig verpakt in karton en noppenfolie voor goede bescherming. Hij deed de schilderijen in zijn grote koffer en verliet het gebouw. Onderweg naar de tram bedacht hij, “De de situatie in het museum is uit de hand gelopen en het is mogelijk dat deze schilderijen wellicht nooit meer zullen worden gerepareerd of nog erger beschadigd of vernietigd. Het is beter dat ik mijn schilderijen bescherm en thuis repareer.”

Omdat de koffer haast niet door de deur van de tram paste kon hij maar net in de tram komen en eenmaal binnen blokkeerde hij met de koffer het pad voor de meeste mensen. De grote koffer trok veel aandacht van de andere passagiers, maar Klaas probeerde zich zo normaal mogelijk te gedragen, terwijl hij naast zijn koffer stond. Een passagier, die een beetje op en neer wiebelde op het ritme van zijn harder muziek uit zijn Walkman, vroeg erg luid alsof hij het geluid van zijn Walkman wilde overstemmen, “Heb je net een museum beroofd of zoiets? Je koffer is zó groot, dat er makkelijk schilderijen inpassen die ik in het Van Gogh Museum heb gezien.” Klaas lachte nerveus, terwijl hij zijn schouders ophaalde en snel uit het raam keek van de tram.

Een paar dagen later was Klaas thuis en genoot van een kopje thee, toen hij opeens een aantal sterke kloppen op de deur hoorde. Gealarmeerd zette hij zijn kop thee neer en stond voor een moment voor de tafel en keek naar de Van Gogh schilderijen. Hij drukte de knokkels van zijn vuisten voorzichtig op tafel en stond op en leunde voor een momentje over de tafel. Daarna deed hij snel de schilderijen waar hij aan werkte in de koffer, die nog steeds in de hoek van de kamer lag. Klaas liep voorzichtig van de tafel weg en liep naar de deur, waarop weer harde maar nu dringende kloppen werden gegeven. Klaas stond opeens stil en staarde naar de deur.

Hij begon weer naar de deur te lopen en opende hem uiteindelijk. Nadat Klaas de deur had geopend zag hij twee politiemannen voor hem staan. Een van de politiemannen bevestigde zijn identiteit en terwijl hij hem het huiszoekingsbevel liet zien zei hij, “We willen graag naar binnen komen om een en ander te controleren en een babbeltje met je te houden.” Toen beide mannen binnen stonden vroeg de tweede politieman, “Zo, recentelijk werkte je voor het Van Gogh Museum, was het niet?” “Dat klopt.” Antwoordde Klaas. De eerste politieman keek met opengesperde ogen naar alle Van Gogh attributen die Klaas over de jaren had verzameld. Klaas begon hevig te transpireren toen de politiemannen de koffer nadere met de Van Gogh posters.
Met het zweet in zijn palmen, wilde Klaas opbiechten toen de tweede politieman de koffer openende en de eerste politieman vroeg “Zijn dat de Van Gogh schilderijen?” De ogen van Klaas begonnen te tranen en hij antwoordde, “Ja, en ik kan het uitleggen.” Maar de eerste politieman onderbrak, “Je hoeft niets uit te leggen, we hebben genoeg gezien.” De eerst politieman vervolgde, “Het is schokkend. Afgelopen nacht zijn er een aantal Van Gogh posters, gestolen uit het Van Gogh museum.” De tweede politieman sloot af, “Wij zoeken die posters, als je die ziet laat het ons dan weten. Een goede dag.” Nadat de politiemannen waren vertrokken ging Klaas in schok zitten en hield zijn Van Gogh mok met trillende handen vast.

Een maand later toen Klaas midden in de nacht wakker werd van een onrustige slaap en zijn ogen openende en op de rand van zijn bed zat, zag hij de krant van gisteren, die voor hem op de grond lag. De titel van de krantenartikel op de voorpagina las als volgt, ‘Voltallig bestuur Van Gogh museum veroordeeld voor corruptie en omkoping.’ Het nieuwsartikel begon als volgt, ‘De rechtbank van Amsterdam heeft gisteren het gehele bestuur van het Van Gogh museum veroordeeld. Na drie dagen van zittingen was het overduidelijk met overweldigend bewijs, dat het bestuur met voorbedachte rade en opzettelijk ten koste van alles de omzet probeerde te maximaliseren. Het bestuur gebruikte veelvuldig illegale middelen om zich te verrijken met honderdduizenden guldens, die kwamen van de winst van de verkoop van vele buitensporig overgeprijsde Van Gogh posters.
Na het lezen nam Klaas een diepe zucht en keek uit het raam terwijl er een Kraai langs het raam vloog en op de dorpel landde. De Kraai tikte met zijn bek op het raam, Klaas stond op en liep naar het raam om het te openen. Toen hij het raam voorzichtig open schoof, piepte het waardoor de Kraai wegvloog. Klaas zijn blik volgde de Kraai tot die uiteindelijk verdween in de bosjes onder De Sterrennacht. De heldere maneschijn viel op de krant waar men nog duidelijk het einde van het artikel kon lezen,
“De eer van de voormalige belaste Van Gogh schilderijenrestaurateur is hersteld met een publieke eerbetoon van de Burgemeester van Amsterdam voor zijn ongelooflijke liefde voor de Van Gogh schilderijen en voortreffelijke werk voor het Van Gogh Museum. De schilderijenrestaurateur heeft zijn baan teruggekregen en is ook benoemd als een adviseur in het nieuwe bestuur van het Van Gogh Museum. De massagekte lijkt voorbij, de Van Gogh schilderijen hangen weer in het museum en de interesse voor de echte schilderijen is

teruggekeerd. Het blijft raadsel waarom mensen zich zo annozel gedroegen en buitensporige bedragen voor de Van Gogh posters betaalde.”

Postface

Op Aptil 14th was er een grote roof bij het Van Gogh museum. De roof met een waarde van één miljard gulden werd gezien als de grootste kunstroof in Nederlandse geschiedenis. Vele belangrijke schilderijen werden gestolen waarvan enkele erg werden beschadigd tijdens de roof.
https://art-crime.blogspot.com/2016/09/april-14-1991-museum-theft-van-gogh.html

Nadat ik dit verhaal had geschreven stuitte ik op deze video. Herken je aanknopingspunten tussen de video en het verhaal?
https://www.dailymotion.com/video/x2xd0uu

Machiel van der Stelt is geboren en getogen in Nederland, heeft zeven jaar in de Verenigde Staten gewoond, en woont nu in Australië. Hij is recentlijk begonnen met schrijven, dit is zijn derde korte verhaal in een reeks van meerdere korte verhalen.

Het is mei 1991, een maand na de spectaculaire kunstroof bij het Van Gogh museum, waarbij in totaal aan één miljard gulden aan schilderijen was gestolen. Klaas is voor vijf jaar een toegewijde schilderij restaurateur bij het Van Gogh museum. Hij is een absolute Van Gogh liefhebber, hij verzameld van alles en nog wat zolang het maar een Van Gogh decoratie heeft. Maar met de kunstroof van vorige maand, word zijn leven en werk overhoop gegooid en dreigt hij alles te verliezen dat hij liefheeft. Kan Klaas dit onheil voorkomen?

In deze historische drama-comedie zal je ontdekken dat gerechtigheid het altijd wint van hebzucht, leugens en corruptie, hoelang het ook moge duren.